

KERKBAND

L' ARCA DE NOÉ

Nederlandse Interkerkelijke gemeente DENIA

37 ste jaargang
19 juni 2016

Geloofsbelijdenis

Ik geloof in God, de Éne,
Bron van wijsheid en licht,
die Jezus zijn Vader noemde,
en die zich als een moeder inzet
voor het leven van haar kinderen.

Ik geloof dat die God,
de God van Abram en Sara,
dicht bij mij is en mij en alle mensen roept
tot een zinvol bestaan,
bevrijd en geleid door de liefde;
en dat ik geroepen ben
tot zorgende aandacht voor mijn naaste
en voor de schepping
die mij als woonplaats gegeven is.

Er is veel in dit leven dat ik niet begrijp,
en dat mij het geloven soms moeilijk maakt.
Ik lijd ook aan het kwaad
dat ik in mij zie en om mij heen.
Toch kies ik ervoor in vertrouwen te leven
op die roepstem van God,
op die gestalte van Jezus,
op het leven ondanks de dood.

Altijd weer zal ik hopen
op een toekomst van vrede
voor de kinderen van vandaag,
en geloven, dat ondanks alles,
het leven kostbaar is
en waard geleefd te worden
tot de dag dat ik thuiskomen mag,
daar, waar mijn bestemming is, in mijn God.

Ik geloof, Heer, kom mijn ongeloof te hulp.
Amen.

UITGEZONDEN WORDEN

(ds. Alfred Bronswijk)

Zullen we het eens over 'leeftijd' hebben? Zo de ouden zongen, zo piepen de jongen. Maar jonge trekvogels leggen, zelfs zónder dat hun dat wordt geleerd, duizenden kilometers af naar hun winterkwartier. Een giga-wonder. Uitwendige factoren hebben daarop nauwelijks invloed. Klimaatschommelingen niet, verandering van daglengte niet. Een mysterie zet vogels aan om, hoe dan ook, op weg te gaan. Ze zijn geboren met een mechanisme dat hen tot trekken aantrekt.

Net als het volk Israël. Het moest wel uit Egypte vertrekken, om zijn eigenlijke bestemming te bereiken.

Zo is het ook met ons. Ongeacht lichaam en leeftijd. Ten diepste maken we een fysieke, maar vóóral ook een geestelijke reis. Een pelgrimstocht door het land van het ouder worden, die ons stap voor stap naar Gods bedoeling brengt. In onze relatie met hem, met onze medemensen en met ons zelf. Om gezegend én tot zegen te zijn.

Gelovigen zeiden vroeger: Wie haar/zijn leven ziet als een reis mét en náár God, ervaart elke dag als een ontdekking, elke levensfase als een vervolgtraject en de dood niet als eindpunt maar als tussenstation. Iets om vandaag nog ná te zeggen...

Heb je ooit van grootse levensidealen gedroomd? Misschien hebben allerlei weerstanden en omstandigheden je plannen in de war geschopt, de idealen verbogen. Mogelijk heeft jouw leven zich anders ontwikkeld dan je hoopte. Je werd een ander mens met een ander verhaal.

Maar dan hopelijk wél een mens die, ouder geworden, instemmend en aanvaardend kan zeggen: het is mijn geschiedenis, mijn origineel levensverhaal.

Heb je moeite met het verhaal achter je naam? Bid: God, geef mij de bereidheid om te accepteren wat ik in de spiegel zie. Om vriendschap te sluiten met mijzelf, met wie en wat ik ben. Een onvoorwaardelijke vriendschap, waarin ik mijzelf, met al mijn hebbelijkheden en onhebbelijkheden, accepteer. Want wie zichzelf accepteert, proeft ook de smaak van Gods acceptatie...

Een paspoort vermeldt gewoonlijk hoe groot iemand is. Haar of zijn lengte in centimeters. Maar wat heb je daaraan bij de reis van het leven? En moet je voor het land van het ouder worden niet iets anders opmeten? Bijvoorbeeld: Waarin jij groot was? Dat je carrière hebt gemaakt, belangrijke posities bekleed? Ach - als dat al het geval was, dan is het toch zo dat de meesten zich afvragen: heeft het geloond, dat ik me dit of dat heb ontzegd om dit of dat te bereiken? Naast de winst ligt ook altijd een verliesrekening.

Daarom bij het ouder worden liever de vraag: waarin ben ik nú groot? In het hebben van geduld? In het kunnen dragen van zorgen? In het opbrengen van begrip? In het liefhebben? Veel ouder wordende vrouwen hunkeren naar tederheid, maar veel mannen bemerken die verwachting niet. Veel ouder wordende mannen zoeken creativiteit en stimulans, maar veel vrouwen hebben de moed niet om dit in te brengen in het contact. En zo blijft het bij het misverstand. Maar Jezus bemoedigt: wees groot in de talenten die ik je schenk. Want het ouder worden is niet zozeer een vorm van verval, eerder een etappe in de trekvogelvlucht, een nieuwe fase van het door God *'uitgezonden worden'*.

#####

Giel Berkman is 8 juni overleden

(Edo Luynenburg)

Tiny stuurde ons direct bericht. Onze eerste reactie was: "Gelukkig, hij hoeft niet langer te lijden." Maar de tweede gedachte was: "Maar nu is hij er niet meer". En dat kwam hard aan.

Giel was een zeeman. Als kleine jongen was hij gaan varen, zoals in zeemansliederen bezongen wordt. De wilde vaart was lange tijd zijn domein. Als je hem met andere voormalige zeelieden hoorde praten, dan wist je meteen hoe klein de wereld is.

"Je weet wel, daar aan de ""kaai en dan linksaf de tweede straat in, daar hangt een groen uithangbord en daar is het boven." Hij had het dan over een kroegje ergens in Hongkong of op de Antillen of de Filippijnen. De anderen knikten wijs. "O ja, daar."

Toen hij geen lange tochten meer wilde maken ging hij op de Rijnvaart. Giel had zijn bevoegdheid gehaald om tot Basel met containerschepen te varen. Dat kunnen maar weinig schippers hem nazeggen, het zijn vaak geen studieboeken.

Die Rijnpatenten zijn lastig te verdienen en je moet regelmatig up to date blijven. Giel deed dat en was tot ongeveer een jaar geleden regelmatig weken op pad als schipper voor een grote rederij. Schepen van meer dan 150 meter lang, 20.000 ton of groter. Ze konden niet buiten hem, weinigen konden wat hij kon.

Hij hoorde ook bij ons zeemanskoor "De Schuimkoppen". Hij kende bijna alle liedjes uit z'n hoofd. Zijn bronzen stem hoorde je overal bovenuit; ook als het niet moest. Soms vooral als het niet moest. Giel was wel eens nadrukkelijk aanwezig. Hij wist dat zelf best. Als hij dan op zijn donder kreeg, grijnsde hij triomfantelijk, maakte een geintje en dan kreeg je een pilsje van hem. Als er gesjouwd moest worden voor het koor met apparatuur, dingen worden gekocht, video's gemaakt of wat dan ook, dan stond Giel klaar. Hij was nooit te beroerd om aan te pakken. Hij kon het ook allemaal. Het leek wel of hij zes rechterhanden had.

Net voor hij een paar grote vakantie-reizen zou gaan maken hoorde hij, dat hij ziek was. Zoals alles accepteerde hij dat en bleef positief. “Dan stellen we die reis maar een stukkie uit. Later maar”. Dat komt er dus niet meer van. Giel is er niet meer.

Zijn plekje rechts midden vooraan in de kerk is nu voor een ander. We zullen hem erg missen.

#####

Samenvatting kerkenraadsvergadering (14 juni, *secretaris*)

Cor Pors opent de vergadering en heet de aanwezige leden en ds. Alfred Bronswijk van harte welkom. De dominee houdt een inleiding over Job 8 vers 21: *Eens zal hij je mond weer vullen met gelach, de vreugde van je lippen laten klateren.*

Als je op zoek bent naar het geluk legt God het meestal vlak vóór je, maar je moet het wel zelf willen zien.

De notulen zijn een correcte weergave van de vorige vergadering. Naar aanleiding van de notulen. De problemen met de Escritura van de kerkzaal zijn nog niet opgelost. Henk en Bram zijn er druk mee bezig.

De copyshop in Javea die nu de Kerkband vermenigvuldigt, heeft goed werk verricht en die blijven we gebruiken.

Maria Jobse, die verhuisd was naar zorgcentrum Montebello, verhuist 29 juni weer terug naar haar huis op de Cumbre del Sol.

De ingekomen en uitgestuurde post.

Het satelliet-kastje in de pastorie is op HD nivo gebracht zodat de bewoners weer in elk geval de 10 Nederlandse TV zenders kunnen ontvangen.

Wekelijks krijgt de kerkenraad een update over het verloop van de ziekte van Hans Schepers en kregen we dit ook van Giel Berkman. Inmiddels weten we dat Giel op 8 juni is overleden en op dinsdagmiddag 14 juni gecremeerd is in Dordrecht. Diverse leden van onze gemeente waren daarbij aanwezig.

Bram en Edo hebben de geluidsinstallatie in de kerk onderzocht en enkele zwakke plekken gevonden. De installatie deed het afgelopen zondag weer naar behoren.

Er is een offerte binnengekomen voor het egaliseren van de oprit van de pastorie. We schrokken van het hoge bedrag en hebben daarom besloten dit tzt zelf te doen met enkele vrijwilligers.

De 7de dag Adventisten zijn akkoord met een verhoging van hun aandeel in de elektrakosten van de kerkzaal.

De penningmeester meldt dat een aantal leden dit jaar (misschien) vergeten zijn om hun jaarlijkse bijdrage over te maken.

De huismeester van de kerkzaal (Henk de Jong) komt met voorstellen om de ruimte voor het toilet en de ruimte boven op de kasten in de consistoriekamer, een netter aanzien te geven. Zeker is al wel dat we het aantal stoelen gaan beperken tot 95 en de rest gaan opslaan in de schuur van de pastorie.

Er ligt een voorstel om op zoek te gaan naar een mooi avondmaalstel, dat dan ook op de tafel kan blijven staan. Misschien is een aparte standaard voor de bos bloemen ook een goed idee. Dan komt er wat extra ruimte op de tafel.

Er zijn opnieuw vragen gesteld over het ophangen van de liturgische kleden. Omdat ze gemaakt zijn door gemeenteleden en heel mooi zijn, is destijds het besluit genomen om de niet gebruikte kleden, als fraaie wandbekleding, op te hangen in de kerkzaal. (kerkordelijk is daar niets op tegen)

Evaluatie gemeentevergadering op 11 mei. We bespreken in alle openheid met elkaar hoe het proces verlopen is in de aanloop naar de vergadering en de periode erna. Niet ieder is even gelukkig met de gang van zaken. Dit moet de volgende keer beter en zorgvuldiger.

Enquête IPNZE. De kerk van Denia was aan de beurt om de jaarvergadering (26 augustus in Apeldoorn) te organiseren. Onderdeel van de voorbereiding is het invullen van een enquête. Middels deze enquête krijgt iedereen snel inzicht hoe elke kerk functioneert en wat we kunnen leren van "de ander".

We hebben samen de enquête ingevuld en we zullen u in het najaar informeren over de uitkomsten van genoemde vergadering.

Pastorale zaken. Een aantal personen waarover wij ons zorgen maken als gemeente, passeren de revu.

De naam: Inloopochtend dekt onvoldoende de lading. Vanaf heden gaan we het Inspiratie-ochtend noemen.

De inloopochtend over Oosters Christendom trok 25 belangstellenden.

De inspiratiemiddag van 25 mei over de dichter Hoornik trok 12 belangstellenden. De middag in de Ned.club over Jeroen Bosch op 2 juni trok 47 gasten.

Op 15 juni komt er een inspiratiemiddag over de dichter Slauerhoff.

Op 21 juni wordt er een inspiratie-ochtend over het boek Openbaringen gehouden.

Op 5 juli komt er een inspiratie-ochtend over: Om ziel en zaligheid. Eeuwige houvast in kunst en symbool.

Onze dank gaat uit naar ds. Alfred Bronswijk voor al het voorbereidende werk dat hij daarvoor heeft gedaan (en nog gaat doen).

Sluiting. Met het voorlezen van een gebed door Alfred sluiten wij de formele vergadering.

Daarna genieten we in een informele sfeer van lekkere soep en drankjes samen met Alfred en Coby Bronswijk.

De volgende kerkenraadsvergadering is pas weer op (Dv) maandag 19 september.

Verslag Gemeentevergadering van 11 mei 2016

(opgesteld door D. Rozema).

Volgens de presentielijst zijn 34 leden / gasten aanwezig. Ieder wordt ontvangen met een kop koffie en een lekker stuk cake/plaatkoek. De inrichting en catering is weer uitstekend verzorgd door een aantal dames. De voorzitter, Cor Pors, opent de vergadering en heet iedereen van harte welkom.

Ds. Alfred Bronswijk houdt een overdenking n.a.v. Psalm 1 en vraagt in een gebed de zegen over deze vergadering.

De notulen van de vergadering van **6 mei 2015** (betreft jaar 2014) worden behandeld. De naam van Maarten Verboon en Nelleke Barendregt waren niet juist geschreven.

Naar aanleiding van de opmerking van Maarten Verboon geeft Alfred Bronswijk nog een toelichting op de PR activiteiten van het IPNZE.

Daarna geeft Cor het woord aan Derk om het verslag over 2015 voor te lezen (dit verslag van de secretaris is na te lezen in de Kerkband van 15 mei 2016).

Daarna is het woord aan de penningmeester om het financiële verslag toe te lichten. Piet geeft aan dat we in 2015 weinig hebben overgehouden omdat er circa 2600 euro is uitgegeven aan het 40-jarig jubileum. De vrijwillige bijdragen lopen terug door vertrek van leden naar Nederland, overlijden en *vergeten te betalen*.

De penningmeester bedankt Piet Beishuizen, Henk en Bram voor het vele werk dat ze doen in dit financiële domein.

Op pag. 3 geeft Piet een toelichting op het legaat en de boekingen mbt het orgel.

Tineke stelt een vraag over de sociale projecten. Er zijn toezeggingen gedaan van 800 euro per jaar en dat bedrag komt niet altijd volledig uit de collecten.

Joan doet een dringend voorstel om meer kussentjes aan te schaffen. Daarna is het de beurt aan de kascontrolecommissie.

Hans vd. Lelie wil eerst even het woord voordat het formele verslag wordt voorgelezen door Jan Hop.

Tot ieders verbazing houdt Hans ineens een komische “one man” show over het proces om te komen tot een controle.

Daarna leest Jan Hop het controleverslag voor en stelt voor om de penningmeester decharge te verlenen. Cor bedankt beide controleurs en meldt dat Hans (onder voorbehoud) volgend jaar als eerste controleur optreedt. We zoeken nu nog een 2de controleur!!!. Daarna is er pauze.

Vervolgens gaat Martine Gerth ons wat vertellen over het project Voedselbank.

Wij helpen daar al op vrijdag sinds 2009. Het aantal klanten neemt af, wat een goede ontwikkeling lijkt, maar niet is. De toetredingsregels worden steeds strenger voor bv mensen die wat geld verdienen, maar toch niet kunnen rondkomen.

Daarna vertelt Bram Gerth over project EyeCare. Wij doneren daarvoor 800 euro per jaar en daarvan kunnen circa 25 mensen geholpen worden aan hun ogen.

Bij het onderwerp RONDVRAAG komen drie brieven aan de orde die geschreven zijn door verontruste leden. Cor leest alle drie brieven integraal voor. Door de schrijvers is ook gevraagd de brieven in deze vergadering te behandelen.

De briefschrijvers zijn verbaasd en ontevreden over het feit dat de kerkenraad deze predikant niet voor een 2de termijn heeft uitgenodigd.

Na het voorlezen begint Cor aan een uitvoerig antwoord op gestelde vragen in de brieven, waarbij blijkt dat art. 1 van de kerkorde een belangrijke rol gespeeld heeft bij de besluitvorming. De meerderheid van de aanwezigen vindt dat een breder uitgangspunt dan dit artikel, de beoordeling van de kerkenraad moet overstijgen.

De gemeentevergadering besluit met meerderheid, de kerkenraad ruimte te geven om dit predikantenechtpaar voor een volgende periode terug te vragen.

De kerkenraad neemt kennis van de mening van de gemeentevergadering.

In de Rondvraag wordt nog een vraag gesteld over de Defibrillator die wordt aangeschaft.

A. Komt er een lijst te hangen in de kerk van mensen die niet gereanimeerd willen worden? Antwoord: Formeel is iedere hulpverlener verplicht om te reanimeren.

B. Worden er mensen opgeleid om het apparaat te bedienen. Antwoord: JA.

Daarna houdt Alfred Bronswijk een meditatie over: Hoe willen we kerk zijn. Ik ben niet lid van een kerk, maar ik ben lid van de Gemeente van Christus. Wij zijn het zout in de maaltijd en het licht op de berg (zo zou het moeten zijn).

Martine sluit de agenda af met een komisch Westfries verhaal.

Daarna is de gezamenlijke lunch die we afsluiten met het tellen van de koperen muntjes in de plastic ton. Het bedrag dat naar de voedselbank gaat is bijna 400 euro.

Kascontrole Denia , 11 mei 2016. *(Hans vd Lelie)*

Geachte aanwezigen, dames & heren, broeders & zusters,

Op 6 mei hadden we afgesproken om samen met onze vrouwen (Nel & Tineke) naar Jac en Marjolein te gaan, waar we verrast werden met een heerlijke en uitgebreide lunch.

Piet vd. Brugge zou ons daar komen ophalen om naar zijn huis te gaan voor de controle van de boeken, maar dan zonder de vrouwen, per slot is dit een mannenaangelegenheid !

Om 14.00 uur was Piet nog niet gearriveerd, we begonnen ons al ongerust te maken, maar gelukkig: ziedaar om kwart over twee kwam een breedlachende Piet aanlopen.

“Hij had bij het verkeerde huis staan wachten”.

Na duizendmaal excuses scheurde hij met ons (alleen Jan & Hans) bergafwaarts, om waarschijnlijk de verloren tijd alsnog in te halen, naar zijn huis. Hartelijk welkom geheten door Joke en even genoten van het mooie uitzicht, kregen we koffie met koek en begonnen we aan de controle van de Balans, Verlies & Winst, Inkomsten en Uitgaven, over het boekjaar 2015.

Reeds een week van tevoren was ons het concept van de financiële jaarstukken ter hand gesteld, zodat we die vroegtijdig konden inzien en om ons voor te bereiden.

Wij hadden natuurlijke kritische vragen en opmerkingen, maar Piet had overal wel een plausibel antwoord op of verklaring voor. Wij fietsten (dat doet Piet graag, want hij heeft net een nieuwe gekocht) van de ene map naar de andere, van de opbrengst van de collecten, naar de uitgaven, naar de afdrachten aan de baptisten.

Factuurtje zus, factuurtje zo. Bonnetje dit, bonnetje dat. Alles in het Spaans natuurlijk, dus van de omschrijvingen begrepen wij niet veel. Dat zit in deze map, oh dat zit in de andere map. “waar is me kop koffie”?

Wanneer er enig zoekwerk verricht moest worden of een uitleg met woorden als: “ja zo wordt dit hier altijd geboekt”, dan fronsten wij onze wenkbrauwen, maar dan kwam Joke als reddende engel met “willen de heren nog koffie of soms iets fris”?

Beste, lieve mensen, het is mij een waar genoegen te zeggen, met hoeveel passie onze Piet dit allemaal weer voor elkaar gekregen heeft, om vanuit deze twee mappen met honderd bonnetjes, afschriften van de bank en giro en belegging en spaarrekening, weer een sluitende jaarrekening te kunnen maken. Echter met een aantekening: “wel met behulp van een PC en het programma dat hij daarvoor gebruikt is nog steeds gratis”. Na een paar uurtjes van nijver speurwerk en het voorlezen van ons verslag (wat hierna zal worden voorgelezen), werden we door Piet weer naar onze vrouwen teruggebracht .

Nu minder snel, maar ja het ging nu ook bergopwaarts.

In de auto kreeg Jan nog een telefoontje van z'n vrouw “waar blijven jullie? Wij zitten al een hele poos op het terras in de zon met Jac en Marjolein aan de wijn ! Zouden ze echt bezorgd zijn geworden? Behouden aangekomen werden we begroet met de woorden: “Jullie zijn lang bezig geweest, zoiets is toch wel met een uurtje gefikst”. Niet dus.

Als de Kas op de Balans op Nul euro staat, valt er als Kas Controle Commissie heel wat te onderzoeken en te controleren, want dit is toch merkwaardig, ja uiterst merkwaardig.

Piet zat nu ontspannen op z'n praatstoel, want van ernstige fraude of zelfs van financieel gemanipuleer of wanbeheer is ons niets gebleken.

Na nog een uurtje geborreld te hebben, heeft Jan Hop, die was de BOB, ons weer veilig op de camping afgeleverd. Maar zoals die zelf zei: “maar zonder Hop geen Bier”.

Het was een fijne en wel bestede middag en Jan en ik hebben dit met veel plezier voor de kerk in Denia willen/mogen en kunnen doen.

Geachte Kerkenraad: Gods Zegen toegewenst voor 2016, ook in financieel opzicht.

De voedselbank.

(Martine Gerth)

De collecte voor de voedselbank “ritselt” en dat is een goed teken. Met biljetten kunnen we meer dan met klinkende munten.

In het kort wat er met het geld gebeurt:

Elke dinsdag worden er voedselpakketten uitgedeeld aan mensen die het heel hard nodig hebben: melk, rijst, meel pasta, olie, maar ook toiletpapier, tandenborstels, tandpasta, zeep, shampoo.

Ook wordt er op die dagen kleding gegeven aan degenen die dat nodig hebben.

Mensen die bepaalde medicijnen niet vergoed krijgen en dat ook niet kunnen betalen worden geholpen door medicijnen die o.a. in onze kerk opgehaald worden en via een arts voorgeschreven.

Vijf dagen per week worden er maaltijden verstrekt bestaande uit...voorgerecht, hoofdgerecht, toetje, brood en water en vrijdags wordt er extra een bocadillo, brood en fruit uitgedeeld voor het weekend.

Een sociaal werkster is aangesteld om de mensen bij te staan en te helpen waar mogelijk. Depressies, gebrek aan zelfrespect, met de situatie geen raad weten, schulden, al deze zaken komen in praatgroepen aan de orde en worden goed bezocht door de mensen.

Het merendeel van de mensen die hulp nodig hebben bestaat uit Spanjaarden.

In totaal werken er 194 vrijwilligers mee aan dit megaproject. Een paar cijfers: uitzoeken en uitdelen kleding 9, klaarmaken van voedselpakketten en uitdelen 6, ophalen, uitdelen meubels e.d. 9, logistiek en organisatie 30, koken en uitdelen maaltijden 71, ontbijten kinderen 16, psychische hulp 3, organiseren en leiden praatgroepen 10, persoonlijke hulp 8. Cijfers geven het aantal vrijwilligers aan.

Nog een paar cijfers.

In 2015 werd er 11.787 kilo aan voedsel uitgedeeld.

9.764 liter aan olie, melk e.d.

3.588 stuks kleding.

Hoewel de voedselbank aan de eerste behoefte heeft kunnen voldoen, moet ze concluderen dat er nog veel overblijft waar ze geen hulp kon bieden zoals...butano, schoenen, luiers, medicijnen, schoolboeken, rekeningen van licht, water, huur.

Onze gemeente heeft in 2015: € 6.012,70 bijgedragen via onze collectes.

Leden van onze gemeente hebben persoonlijke initiatieven ontplooid...jam gemaakt en verkocht, kaarten gemaakt en verkocht, op een rastro spullen verkocht, verjaardagscadeaus in de vorm van geld, en deze opbrengsten gingen ook naar de voedselbank. Dit alles helpt mee om onze medemens in hun moeilijke omstandigheden bij te staan. "Extiende tu mano" heet de organisatie wat betekent: "Steek je hand uit"

Dat gaan we doen!!!!!! We laten de collectes weer ritselen.....!!!!!!! Zoals u weet is een van de sociale projecten die onze kerk steunt de **Eye Care Foundation**.

In de tijd dat dit project in de lijst van sociale projecten staat is het driemaal van naam veranderd en dat tekent het enorme succes van dit project.

Het begon allemaal in 1984 toen uit particulier initiatief een stichting ontstond met de naam "Oogkamp Himalaya".

Een oogarts uit de omgeving van Haarlem maakte een trekking door Nepal en werd, beroepshalve denk ik, getroffen door het feit dat hij op zijn trektocht in Nepal heel veel mensen tegenkwam die blind of bijna blind waren. Wat hem het ergste trof was dat verreweg het grootste deel van deze mensen door een simpele staaroperatie van hun blindheid genezen zouden kunnen worden. Terug in Nederland kreeg hij wat collega's en wat verpleegkundigen zo gek om hun vakantiedagen op te sparen om het volgende jaar met deze groep en de hoognodige uitrusting, staaroperaties te gaan verrichten in de afgelegen streken van Nepal en natuurlijk onder de meest primitieve omstandigheden die je je maar voor kunt stellen. Maar het werd een succes en besloten werd om dit meer te gaan doen en collega-artsen en verpleegkundigen te enthousiasmeren om mee te gaan.

Het gerenommeerde damesblad Libelle kreeg lucht van deze activiteiten en startte een puzzelactie waarvan de opbrengst bestemd was voor het prachtige initiatief van de oogartsen en verpleegkundigen. Er kon broodnodig materiaal worden aangeschaft, er kwamen sponsors en het zo klein begonnen idee groeide uit tot een volwassen organisatie. Maar....alles werd georganiseerd uit Nederland.

Besloten werd om in 1989 een regionaal kantoor te openen in Kathmandu van waaruit de zaken nu werden georganiseerd.

Ook groeide geleidelijk het inzicht dat structurele hulp gebaseerd op het principe van zelfwerkzaamheid beter was voor de oogzorg en voor het land. Verbetering van de infrastructuur van de oogzorg werd een doel en in 1993 kon het eerste ooghospitaal van Nepal in Pokhara haar deuren openen.

In 1995 werd de naam "Oogkamp Himalaya" veranderd in "Oogzorg Himalaya" omdat de hulp niet alleen maar uit oogkampen bestond.

Het enorme succes van de stichting zorgde ervoor dat de activiteiten konden worden uitgebreid naar India en Pakistan en zo moest de naam weer worden gewijzigd en wel in “Oogzorg Wereldwijd.

Maar we zijn er nog niet met de naamsveranderingen want in 1993 ontstond er eveneens uit particulier initiatief een organisatie van bevlogen oogartsen en verpleegkundigen die hun vakantie opofferden om ooghulp te gaan verlenen in Vietnam, Cambodja, Laos en Zuid-China. Diegenen onder u die een beetje hebben opgelet bij de aardrijkskundeles kunnen de naam van deze organisatie wel raden. Mekong Eye Doctors. Ook deze expedities, want dat waren het, werden vanuit Nederland georganiseerd met maar een doel zoveel mogelijk mensen van hun staar en dus blindheid af te helpen. Deze organisatie kreeg een boost toen een journaliste een reeks artikelen aan het werk van deze organisatie wijdde.

Maar ook bij deze Mekong Eye Doctors kwam men tot het inzicht dat het belangrijk was om een blijvende oogzorg structuur te creëren en stap voor stap werd dit doel bereikt. Er werden oogklinieken gebouwd en er werd voorlichting gegeven aan de bevolking. Heel belangrijk was en is nog steeds dat vanuit Nederland kennisoverdracht op vrijwillige basis door oogartsen wordt gegeven.

Dan komen we aan de laatste naamsverandering toe. Want in 2008 fuseren “Oogzorg Wereldwijd” en “Mekong Eye Doctors” en wordt voor de huidige naam gekozen:

Eye Care Foundation.

Het doel is en blijft het voorkomen en bestrijden van onnodige blindheid in ontwikkelingslanden.

Wel moet worden vermeld dat in de diverse oogklinieken het grootste deel van de operaties wordt uitgevoerd door met Nederlands kennis opgeleide lokale oogartsen en verplegend personeel. Want alleen zo kan er structureel hulp worden geboden. En structurele hulp is altijd te verkiezen boven een paar goedbedoelde uitgestoken handen. O, ja, een staaroperatie kost in deze delen van de wereld tussen de dertig en vijfendertig Euro en Eye Care Foundation helpt er per jaar duizenden mensen. Onze kerk doneert ieder jaar € 800. aan Eye Care Foundation. Een druppel op een gloeiende plaat? Ik dacht het niet want met dit geld kunnen er toch zo'n 25 mensen van hun blindheid worden verlost. Je zult er maar bij horen!

Geloven door de week, hoe ziet dat er uit?

Geloven is geen activiteit die je er even 'bij' doet – geloven doe je (met vallen en opstaan) 24 uur per dag, 7 dagen in de week, en dus niet alleen op zondag. Geloven heeft alle kenmerken van een levensbeschouwing die kleurt hoe je tegen de werkelijkheid aankijkt. Jezus noemt zijn leerlingen 'licht voor de wereld'. Dat hoeven ze niet te worden, dat zijn ze. In het alledaagse leven ben je een getuige, wordt zichtbaar dat je een gelovig mens bent. Thuis, in je vriendenkring, in je buurt en op je werk.

Merken mensen dat u een gelovig mens bent? Ooit kwam ik een jonge vrouw tegen die me vertelde dat ze niet in een christelijk gezin was opgegroeid. “Tot en met mijn twintigste had ik nog nooit een gelovig mens ontmoet” zei ze. Echt? We constateerden samen dat er vast wel gelovige mensen waren in haar omgeving. Ze wist het alleen niet. Ze praatten er blijkbaar nooit over, en zij merkte er niks van. Niet op school en later ook niet op haar werk.

Aandacht voor de ander

Nu hoeft u natuurlijk niet met een sticker rond te lopen waarop staat: 'Ik ben gelovig, en u?' We houden niet van nadrukkelijk doen en terecht. Doe gewoon uw werk goed en betrouwbaar. Zo geeft u uw geloof genoeg handen en voeten.

Daarnaast kunt u op een ontspannen, natuurlijke manier laten merken dat u een gelovig mens bent.

Vaak vertellen mensen hoe ze tijdens de lunch ruimte vragen voor een moment van gebed voor de maaltijd.

U kunt misschien iets vertellen over een bijzondere kerkdienst die u hebt bijgewoond. U kunt ook op andere manieren laten merken dat geloven voor u van betekenis is: u doet niet mee met geroddel, u laat u niet regeren door angstig gepraat over vluchtelingen, u hebt aandacht voor mensen die het moeilijk hebben en u hebt tijd voor de ander. Geloven op het werk kan ook betekenen dat u onrecht aan de kaak stelt, dat u 'klokkenluider' wordt. Dat zijn ingrijpende stappen, maar soms zijn ze nodig. Structuren kunnen onrechtvaardig zijn, manieren van werken frauderend.

Dan kunt u gelovig aan de bel trekken.

Niet voor de vrije tijd

Natuurlijk zijn het niet alleen christenen die zo proberen te leven, gelukkig niet. Vanuit allerlei idealen en levensbeschouwingen proberen mensen goed te leven en hun werk met aandacht en liefde te doen. We hebben als gelovige mensen niet de pretentie dat we 'beter' zijn dan anderen.

Maar vanuit het geloof in Jezus Christus wordt dagelijks zichtbaar wat voor mens u wilt zijn, in zijn spoor. Een mens van liefde. Iemand die van genade weet. Geloof is niet gereserveerd voor de vrije tijd.

U kunt laten zien dat leven vanuit het evangelie vreugdevol

is. *ds.Nynke Dijkstra, stafmedewerker Missionair Werk.*

Bron: www.protestantsekerk.nl/actueel

Bezit is relatief.

(ingebracht door Bram Gerth)

Pasen en Pinksteren, veel moderne mensen weten niet meer waar deze feestdagen voor staan. Pasen gooit de hoogste ogen maar Pinksteren.....?

Hoe zit dat eigenlijk met de Joodse uitleg? Wij Christenen weten heel goed wat de Joden met Pasen vieren, maar wat houdt het Pinksterfeest eigenlijk in voor de Joden.

In Leviticus 25 staat: “Als jullie in het land komen, moet het land een sjabbatsjaar houden, zes jaar mag je je velden bezaaien en oogsten maar het zevende jaar is het sjabbatsjaar. (.....) Zeven maal zeven jaar moet je tellen, totaal 49 jaar. Het vijftigste jaar zal een jubeljaar zijn, waarin het land terugkeert naar zijn oorspronkelijke eigenaar. De grond keert terug en ook de slaven mogen dan vrij zijn.”

De zeven maal zeven jaar komen overeen met de “omerperiode” alleen zijn het dan zeven maal zeven dagen, die geteld worden vanaf Pesach, de herinnering aan de de slavernij van het volk Israël, tot Sjavoet, het oogstfeest of ons Pinksteren.

Sjavoet is niet alleen het oogstfeest maar ook het feest in het Jodendom dat wordt gevierd omdat de Thora geopenbaard werd op de berg Sinaï. Met Pesach werd het Joodse volk lichamelijk bevrijd van de slavernij. Ze zwierven 49 dagen door de woestijn, lichamelijk vrij maar geestelijk nog niet. Op de vijftigste dag werd de Thora ontvangen. Dat is wat Pesach en Sjavoet met elkaar verbindt; bevrijding uit lichamelijke onderdrukking naar geestelijke bevrijding, om het land te kunnen binnentrekken en daar in volledige vrijheid, als in het voorportaal van de messiaanse tijd, te kunnen leven.

Het beginsel van het jubeljaar en de periode tussen Pesach en Sjavoet is dat het een bevrijding is van het materiële, dat uiteindelijk niet van ons is, maar van een hogere macht die het ons alleen maar in dit leven te leen heeft gegeven. Er zijn geen bewijzen dat het jubeljaar ooit is gehouden, maar de bepalingen over het

jubeljaar zijn een boodschap van hoop voor de toekomst. Het geeft uitzicht op onze ultieme bevrijding.

Met Pesach wordt de messiaanse tijd aangekondigd als de deur wordt opengezet voor de profeet Elia.

Er bestaat een prachtige oude vertelling waarin rabbi Jehosjoea Levi aan de profeet Elia vraagt wanneer de messias nu eindelijk gaat komen. Elia verwijst hem naar naar de masjiach die tussen de melaatsen en armen van de stad, bij de poort in Rome zit, bij de bron van de onderdrukking van het Joodse volk. De rabbijn volgt de raad van Elia op en stelt de vraag: "Wanneer komt U?"

De masjiach antwoordt: "Vandaag."

De rabbijn gaat naar huis en wacht vol ongeduld op de komst van de masjiach maar hij wacht tevergeefs. Na een slapeloze nacht gaat hij weer naar Elia en vertelt hem dat de masjiach niet de waarheid heeft gesproken. Maar Elia zegt de rabbijn dat deze zo ongeduldig was dat hij de mesjiach niet heeft laten uitspreken. Wat de masjiach had willen zeggen was. "Vandaag kom ik, als jij luistert naar Mijn Stem." Wij hebben zelf in de hand, zegt rabbijn Menno ten Brink, wanneer de messiaanse tijd komt. De omertijd, als wij ons realiseren dat ons bezit ons bezit niet is, is misschien de ideale tijd om te komen, want uiteindelijk neem je niets mee naar de komende wereld en is bezit maar zeer relatief. Daar verwijst het jubeljaar en de zeven maal zeven dagen tussen Pesach en Sjavoet naar. *Vrij naar een artikel van rabbijn Menno ten Brink.*

Dat ons Pinksterfeest als oorsprong het Joodse Sjavoet heeft is in christelijke kringen algemeen bekend. Maar wist u (ik wist het niet) dat het talenwonder zoals verhaald in Handelingen ook joodse referenties heeft?

Volgens een uitspraak van de gezaghebbende rabbijn Jochanan ben Zakkai die leefde van 30- tot 90 jaar na Christus werd tijdens de openbaring op de Sinaï, de stem van G'd verdeeld in de zeventig talen van de mensheid om zich zo tot alle volken te richten.

Heerlijk oneerlijk

OPDAT HUN ZONDEN WORDEN VERGEVEN

Lucas 24: 47

(ingebracht door Henk de Jong)

Vlak voordat Hij teruggaat naar zijn Vader in de hemel, vertelt Jezus zijn discipelen met nadruk wat ze moeten doen: Mensen oproepen tot inkeer en omkeer, zodat ze weer beseffen wie ze zijn en wie hun maker en Vader is. En zullen leven als vrije kinderen van Hem, omdat hij hun alle schuld vergeeft. Het zou me niet verbazen als Jezus' discipelen toen moesten denken aan hoe het allemaal begonnen was.

Makkelijker. Marcus vertelt hoe Jezus enthousiast werd binnengehaald, maar dat vrijwel direct de problemen begonnen die tot zijn kruisdood zouden leiden. In Kafarnaüm had hij tegen een gehandicapte man gezegd dat zijn zonden waren vergeven (Marcus 2:1-12).

Dat kon Hij niet zeggen, vonden een paar Schriftgeleerden. Zij kenden de vele offerrituelen die God had voorgeschreven om vergeven te kunnen worden, en dan kun je niet zomaar tegen iemand zeggen dat zijn zonden vergeven zijn. Zonden vergeven dat kan God alleen. Jezus zag dat zijn woorden hen irriteerden.

Vertel Mij eens, reageerde Hij, Wat is makkelijker te zeggen:

“Uw zonden worden u vergeven” of “Sta op, pak uw bed op en loop”? Vervolgens zei Hij het laatste tegen de gehandicapte man. Die stond op en rende enthousiast weg.

Was de genezing makkelijker dan zonden vergeven?

Loser. Drie jaar was Hij door het land getrokken. Toen werd Hij aan het kruis gespijkerd. Naast Hem hing een moordenaar, misschien wel een verschrikkelijke terrorist. Maar aan het einde van zijn leven kwam hij tot inkeer. Dat kwam niet door wat de mensen rond het kruis over Jezus zeiden. Iedereen dreef de spot met Hem.

‘Koning der Joden’ stond op het bordje. Nou als Hij ook maar een beetje koning was, zou Hij zichzelf toch wel redden. Hij zag er niet uit: naakt, bebloed, weerloos. Geen verlosser, maar een loser!

Maar die moordenaar had door dat Jezus een echte koning was. Hij had Hem met opgeheven hoofd horen bidden voor de mensen die de spot met Hem dreven: ‘Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen’. Daar haakt hij bij aan: ‘Jezus, denk aan mij wanneer U in uw koninkrijk komt’. En hij kreeg te horen dat hij diezelfde dag nog met Jezus het paradijs binnen zou wandelen. Tot het laatst toe bleef Jezus vergeving schenken.

Lapzwansen. Lekker makkelijk, zegt iemand. Je berooft je leven lang mensen, je moordt zelfs. Vervolgens kom je vlak voor je dood tot bekering en dan loop je gewoon het paradijs binnen. Lekker makkelijk, zei de oudste zoon uit de gelijkenis over zijn broer. Hij heeft er lekker op los geleefd en als het geld op is, komt hij terug bij pa. Die verwelkomt hem met een grandioos diner.

Lekker makkelijk, zeiden de mensen uit de gelijkenis van de werkers van het laatste uur. Wij werken ons de hele dag uit de naad, zij werken net één uurtje en krijgen hetzelfde loon!

Lekker makkelijk zeggen keurige kerkmensen vandaag. Wij zetten ons in voor Gods koninkrijk, en dan heb je die lapzwansen en die komen er ook! Zou het écht ‘lekker makkelijk’ zijn?

Jezus zou zeggen: “wat is gemakkelijker: je rolstoel weg of je schuld weg? Weet je dat het Mij mijn leven kostte om jouw schuld te vergeven?”

Nee, genade is niet lekker makkelijk, wel heerlijk oneerlijk!

De één ontvangt het eerder dan de ander. Ook jij mag vandaag al met Hem het paradijs binnenwandelen.

En als je echt van genade leeft, zul je niet met een verongelijkt gezicht, maar blij naar een ander kijken.

Roel Venderbos, deeltijd predikant NGK Kampen.

Deugd en/of ondeugd van.....Dit is de naam van de nieuwe rubriek in de Kerkband. Het zevende verhaal is van Alfred.

VERGEET NOOITNIET TE BIDDEN

(Alfred Bronswijk)

Soms zijn er ogenschijnlijke toevalligheden, die levenslang vorm geven aan je leven. Voor mij was dat de ontmoeting met Rooie Gerrit. Jaren en jaren geleden. Maar nog regelmatig hoor ik in mijn herinnering zijn stem. Bijvoorbeeld, wanneer Coby en ik hier in of rond Denia een tafeltje kiezen voor een Menu de Dia. Dan hoor ik Rooie Gerrit weer: Vergeet nooitniet te bidden!

Student Ik zal het vertellen. Ooit begon ik de studie als student Nederlandse Taal en Letteren, Amsterdam, 1960. Een hele mond vol, en ook best een boeiende studie van een boeiend onderwerp wat nog steeds mijn liefde heeft. Romantische ziel die ik was, begon ik deze studie om schrijver te worden. Of nog liever – dichter. Want, tja, dat was voor mij zo ongeveer het hoogst haalbare op deze aarde. En gedichten lezen deed ik overvloedig, al op het Gym.

Zo'n universiteit bleek evenwel nog meer in petto te hebben dan alleen Nederlands. Anders dan nu, het collegelopen was vrij. Dus volgde ik Filosofie en Theologie, en op den duur... Ik belde Coby, toen nog mijn vriendinnetje, dat ik, na twee jaar Nederlands er ook Theologie bij ging doen. *Wil je dan dominee worden?* vroeg ze. *Geen sprake van!* Mijn antwoord. *Dat lijkt me niets. Ik doe het om de studie.*

Werken. Dat het veranderen van studie ook financiële consequenties had, werd me toen ook duidelijk. Voor Nederlands stond een Rijksbeurs, die bij het omzwaaien naar Theologie verviel. Een beurs vanuit de Kerken zat er eventueel wel in. Maar die heb ik geweigerd. Ik wilde geen dominee worden, weet u wel.

Dus noodgedwongen werkstudent met de meest uiteenlopende baantjes: leidekker, ijscoboer, kelner, valutamakelaar, bollenpeller, visafslagsjouwer, hulpjournalist...Maar het meeste kon ik verdienen bij de Hoogovens, IJmuiden. Dankzij de gevarentoeslag en de smerigheidstoeslag – bij de zgn. Algemene Dienst.

Daar bij die Algemene Dienst was het hard werken. Onder een hard regime. In ploegen van een man of 12, onder een voorman. Rooie Gerrit was degene die het in mijn peloton voor het zeggen had. Schafsten deed de ploeg in een grote eethal, gelijk met andere vergelijkbare arbeidersgroepen.

Schaft. Van huis uit was ik gewend God met een gebedje te bedanken voor het dagelijks brood. Zo ook in de schafthal met al die arbeidersploegen. Maar dat viel op. Vooral, omdat alle kerels daar al lang wisten, dat dat ventje een soortement aspirant domineetje was. Ze hielden van van alles: bier, roken, vrouwen, voetbal... Maar waar ze niets van moesten hebben was: de kerk.

Nee, zo niet binnen mijn eigen ploeg. Een student in hun midden was zeer ongewoon en dan een theoloog. Maar ik was één van hun. Met mij waren ze solidair. Maar die lui van die ándere ploegen. Elke schaft weer, opmerkingen luidkeels en behoorlijke pesterijen, wanneer mijn handen elkaar weer zochten voor een kort gebed.

Blok B Na een paar dagen stond Rooie Gerrit op bij de schaft. Zijn kolossale romp torende uit boven de stoelen en eettafels. Zijn stem klonk: *Die gozer zit in mijn ploeg. En als ik er niks op tegen heb mag hij van mij doen wat hij wil doen!* Het werd stil. Maar een paar plaaggeesten zagen dit alleen maar als olie op hun eigen vuurtje. Het gepest ging door, nog heftiger. Maar ze hadden wel buiten de waard gerekend...

Rooie Gerrit liep naar de grootste raddraaier van de andere ploeg. Greep hem bij de kraag en siste: *om twee uur achter bij Blok B!* Mijn ploeg ging weer aan de slag. Alleen Rooie Gerrit was afwezig. Het liep tegen drieën toen hij weer bij ons kwam. Meteen sprak hij mij aan: *He domineetje. Jij moet eens luisteren. Als jij in het vervolg bij de schaft jouw gebedje niet meer doet, dan nemen we jou mee naar Blok B. Vergeet nooit niet te bidden...* Om zijn woorden kracht bij te zetten kreeg ik zijn vuist onder mijn neus.

Eerbiedig Wat was gebeurd? Mijn plaaggeest had voor Rooie Gerrit een groeps- en een gezagscode overschreden. Dat vroeg om straf, een pak slaag. Achter, zo de gewoonte, achter Blok B. De vuisten van Rooie Gerrit hadden hem een les gelezen, met als resultaat – méér dan een week ziekteverlof...

Nog drie maanden heb ik in de ploeg van Gerrit gewerkt, met het grootste plezier en dik verdiend aan gevarengeld en smerigheidstoeslag. En elke keer als onze ploeg ging schaften wachtten mijn maten met hun kuchie tot ik mijn gebedje had gedaan. Ook dan werd het even eerbiedig in het grote schaftlokaal bij de andere ploegen. En Rooie Gerrit knikte mij dan tevreden toe: *Zo mot het...*

Overtuiging Elke keer, wanneer Coby en ik hier ergens in Denia of omgeving eten, geven we elkaar een hand en nemen de tijd voor het gebed. En zo doen we thuis en overal. Ook met de kleinkinderen, in restaurants. Met een *'Here-zegen-deze-spijs-en-drank-amen'* van kinderstemmetjes. Want, waarom zou een mens zich voor z'n eigen overtuiging en geloofstradities moeten schamen? En steeds weer moet ik dan denken aan Rooie Gerrit, een reus en vechtersbaas, die mij leerde:

Vergeet nooit niet te bidden....

HET SCHANDAAL VAN DE CHRISTELIJKE VERDEELDHEID

In de serie 'Conservatieven bestaan niet, progressieven evenmin' onderzoek ik hoe verschillende christelijke tradities van links tot rechts nader tot elkaar kunnen komen.

(Tanja van Hummel is filosoof en redacteur bij Nieuwwij.nl)

Maar al te vaak hoor ik dat mensen het pijnlijk vinden dat deze tradities vaker tegenover dan naast elkaar staan. Hoe brengen we die groepen bij elkaar als de leiders het zelf niet doen?

Door ze in je eigen leven te verenigen, zoals Gijs Kruitbosch doet. Hij is gedoopt, heeft de katholieke eerste communie gedaan, legde een protestantse geloofsbelijdenis af en gaf zijn ja-woord aan Angela, die in opleiding is om priester te worden in de Church of England, tijdens een Anglicaanse kerkdienst.

Gijs, we kennen elkaar al een aantal jaar. Voordat je Angela leerde kennen en voor haar naar Engeland verhuisde, vertelde je met enige regelmaat over De Drie Ranken, een oecumenische (PKN) gemeente in Apeldoorn.

Hoe ben je met het geloof opgegroeid?

“Dit komt door mijn ouders. Mijn vader is rooms-katholiek opgevoed, mijn moeder Nederlands Hervormd. Toen we nog in Hengelo woonden, hebben zij mij laten dopen. Toen ik vijf was, verhuisden we naar Apeldoorn. In die tijd werkten daar de Gereformeerden, de Hervormden en de R.Katholieken samen in De Drie Ranken.

In dat verband heb ik de eerste communie gedaan, maar geen vormsel, het derde sacrament in de rooms-katholieke kerk waardoor je volledig lid wordt van de rooms-katholieke kerk.

Zowel mijn doop als mijn eerste communie vonden plaats tijdens oecumenische vieringen, met zowel katholieke als protestante voorgangers. Tijdens mijn middelbare schooltijd ben ik op een gegeven moment minder met mijn geloof gaan doen.

Rond mijn 16e/17e jaar weer meer, vooral nadat ik voor het eerst een week in Taizé, een internationale oecumenische kloostergemeenschap in Frankrijk, was geweest. Dit leidde ertoe dat ik op mijn twintigste, geloofsbelijdenis heb gedaan.

Deze belijdenis vond plaats tijdens een oecumenische viering in De Drie Ranken.”

Wat heeft Taizé jou geleerd over het geloof en de verschillende christelijke tradities in de wereld?

“Over geloof heb ik daar geleerd dat het woord ‘geloof’ een groter woord lijkt dan het is. We denken soms dat we teveel twijfelen om ‘echt’ te geloven. Of we denken dat we niet ‘echt’ christen zijn, omdat we moeite hebben met een doctrine zus-of-zo, met een specifieke Bijbeltekst of zelfs een specifiek persoon. Maar dat is niet zo. Twijfelen en vraagtekens zetten horen bij het geloof. Dat hoor je op meerdere plekken en is niet uniek aan Taizé, maar in Taizé leerde ik te ‘leven met mijn twijfel’.

In Taizé komen verschillende christelijke tradities samen. Je herkent er elementen uit de katholieke traditie, de Anglicaanse, de orthodoxe en de protestantse traditie. Frère Roger, de stichter van Taizé, heeft eens gezegd dat we ons nooit moeten neerleggen bij het schandaal van de verdeeldheid van de christenen. Dat klinkt vrij heftig, maar hij heeft, denk ik, gelijk. Christus kwam niet ter wereld om een religie te creëren, en al helemaal niet om een religie te creëren met zo veel interne conflicten, machtsspelletjes en een farizeër-achtige drang om altijd binnen de officiële lijntjes te kleuren. Tegelijkertijd kent de Kerk-met-grote-K een enorme verscheidenheid aan vormen van eredienst, gebed, geloofsopvattingen, mensen en ideeën. Die rijkdom is kostbaar.

We zouden ook niet één kerk moeten willen als die rijkdom daardoor verloren zou gaan, en we ons allemaal zouden “moeten” schikken naar één specifieke vorm van liturgie, gebed en theologie. Kerken worstelen hier echter mee. Willen en kunnen ze zich openstellen voor andere vormen? Ze zouden veel van elkaar kunnen leren.”

Je bent met Taizé op reis geweest naar Moskou. Daar maakte je kennis met de Russisch-orthodoxe kerk, een traditie die je nog niet kende. Wat spreekt je in die traditie aan?

“Ik heb daar geleerd te accepteren dat bidden iets fysieks kan zijn. Ik had altijd zoiets van “als God wil dat we in het verborgene bidden (Mt 6:6), dan maakt het niet uit wat we ‘aan de buitenkant’ doen.” Maar we hebben allemaal een lichaam, en dat is geen “vergissing” van God. Als we God “volledig” moeten liefhebben (Lev. 19.18), dan hoort ons lijf daar ook bij. De orthodoxe kerk doet dat door kruisjes te slaan en ook door rituelen tijdens de liturgie en door te bidden met iconen. Toen ik dit geaccepteerd had, is mijn bidden wat fysieker geworden.”

Je bevindt je in een multichristelijke omgeving. Is je geloof hierdoor ook multichristelijk geworden of houd je vast aan wat je van huis uit hebt meegekregen?

“Voor een deel houd ik vast aan wat ik heb meegekregen. Ik was met kerst in mijn “oude” kerk, en was blij met hoe we daar, in de kerstnachtviering, een persoonlijk verhaal van een jonge asielzoeker uit Syrië hoorden, inclusief een citaat uit de Koran. Ik ken genoeg kerken, zowel hier in Engeland als in Nederland, waar dat niet zou kunnen. Ik ben blij dat ik opgegroeid ben in de kerk waar het wél kan.

Voor een ander deel pas je je automatisch aan. Ik ken nu de populairdere Engelse *hymns*, en ken het Onze Vader in zowel de traditionele als moderne (Engelse) vorm uit mijn hoofd.

Is geloof persoonlijk of vind je dat je hiervan moet getuigen in de wereld?

“Ik vind het moeilijk om van mijn geloof te getuigen, ook al vind ik dat het wel op de één of andere manier zou moeten. Maar ik zie iedere keer wanneer ik in het centrum van Birmingham loop, een boel mensen evangeliseren. Mensen met megafoons die schreeuwen over Jezus en dat we allemaal zondig zijn en naar de hel gaan als we hem niet snel als onze verlosser accepteren. En ik zie niemand die ze serieus neemt. Dat helpt mij niet om met andere mensen over God te praten.”

Hoe zou je dan wel willen zien dat mensen van hun geloof getuigen?

“De centrale kerk in Birmingham (gek genoeg niet de kathedraal) – St. Martin in the Bull Ring – is iedere dag open. Er zijn mensen beschikbaar voor een gesprek, er is een klein cafeetje waar je, weg van de drukte, een kopje koffie of thee kunt drinken. ’s Winters hebben ze een nachtopvang voor daklozen. Veel kerken hier huisvesten een voedselbank. Veel kerken zijn dicht betrokken bij de lokale basisscholen, en sommige kerken hebben een “ouderenwerker”. De Engelse versie van “geen woorden maar daden” is “actions speak louder than words”. Daar geloof ik in – zelfs als de woorden uit een megafoon komen”.

In Nederland lijkt het net alsof er twee kampen zijn: de conservatieve gelovigen en de progressief gelovigen. Hoe zouden deze twee kampen volgens jou dicht bij elkaar kunnen komen?

“Het is een cliché-antwoord, maar pak de Bijbel erbij. We zijn het over erg veel dingen eens, en we hameren veel te vaak op de dingen waarover we het niet eens zijn. Laten we wat meer rekening houden met elkaar. Hoe we dingen zeggen maakt uit. Het is niet noodzakelijk om van iedere mug een olifant te maken. Petrus en Paulus waren het niet over alles eens, maar dat leidde niet tot een schisma. Daar zouden we een voorbeeld aan moeten nemen.”

#####

De volgende activiteiten vinden de komende periode plaats in de **PASTORIE**.

Dinsdagmorgen 21 juni om 11 uur (inloop vanaf 10.30 u.)

Leerhuis over het merkwaardigste bijbelboek: **OPENBARINGEN**.

Het laatste bijbelboek is een caleidoscoop van imposante beelden en visioenen, waar een modern mens nauwelijks de weg in weet. Luther, de Hervormer, had weinig op met dit boek.

Toch heeft hij mee opdracht gegeven voor de prachtigste houtsneden die de inhoud van het boek verbeelden. Men hanteert het als een spoorboekje om het einde van de wereld te berekenen. In de middeleeuwen werd het gezien als de bazuinstoot voor een eeuwig rijk van vrede.

Natuurlijk is de tijd te kort om alles uit de doeken te doen. Maar even de sluier oplichten – ja dat lukt! En daarvoor wordt u hartelijk uitgenodigd.

Dinsdagmorgen 5 juli om 11 uur (inloop vanaf 10.30 u).

Thema: OM ZIEL EN ZALIGHEID. Eeuwig houvast in kunst en symbool. Ooit was een mensenleven zo kort en zo zwaar bedreigd, dat eigenlijk alleen de eeuwigheid overbleef. Het behoud van de eigen ziel – dát was het doel waarvoor men leefde. Maar hoe was je van dat doel zeker? Wat gaf garantie? Was er zoiets als een ‘eeuwigheids-verzekering’?

Die garanties en verzekeringen zijn nog overal om ons heen – meestal zonder dat we dat herkennen, of weten. In kerk en kunst. En zeker hier in Spanje, wat zich eeuwenlang Gods uitverkoren volk zag. En ook daarnaar handelde, op het scherp van de snede. In woord en beeld maken we boeiend en leerzaam kennis met de heftige strijd om ziel en zaligheid, van toen, en heden...

14 september. De traditionele zangavond met oud Hollandse (en andere) liedjes. *Plaats en tijd worden nog bekend gemaakt.*

2 oktober. De STARTZONDAG voor de 5de keer.

Levensbeschouwelijke sites:

www.pkn.nl	www.cgk.nl
www.reliwerk.nl	www.debijbel.nl
www.vrijzinnig.nl	www.vrijzicht.nl
www.protestant.nl	www.christelijkweekblad.nl
www.kerknieuws.nl	www.hetgoedeleven.com
www.refdag.nl	www.bruggenbouwers.com
www.statenvertaling.net	www.nieuwwij.nl
www.igniswebmagazine.nl	www.ikonrtv.nl

Mededelingen:

Onze sociale projecten zijn:

- Dominicaanse Republiek
- Ooghulp Wereldwijd
- Lilianefonds
- Oikocredit

Collectes voor de diaconie gaan naar de Voedselbank in Denia (naar mensen die door de crisis onze hulp hard nodig hebben).

Predikant

In juni en juli, is ds. Alfred Bronswijk uit Deventer onze predikant. In augustus komt ds. Wim van der Lee en in sept./okt. komt ds. Jelle Loosman.

De **Kerkband**. Wilt u een bericht ontvangen zodra de Kerkband beschikbaar is (en uw emailadres is bij ons nog niet bekend), stuurt u dan een email aan de secretaris van de kerkenraad (zie onder).
De volgende Kerkband komt (D.v.) 25 september uit.

Mutaties: Als er veranderingen optreden in uw persoonlijke gegevens in Spanje, Nederland of België, wilt u die dan doorgeven aan de secretaris (zie onder).

De **kerkenraadsvergadering** wordt in principe gehouden op de 1ste maandag van de maand. Als u iets wilt inbrengen, dan ontvangen we graag de stukken twee dagen van tevoren.

Email secretaris: ned.int.gem.denia@gmail.com

Nederlandse interkerkelijke gemeente te Denia

Reg.no. 016034 C.I.F.: R-0300445D

Kerkgebouw: Iglesia evangélica - El Arca de Noé,
Calle Sanchis Guarner 9, 03700, Denia

Kerkdiensten: Elke zondag om 11 uur (aansluitend koffie /
thee drinken)

Pastorie: Tevens correspondentieadres.
Carrer Aristeu 23, Marquesa 1, 03700, Denia.

Predikant: Bezoek graag telefonisch aankondigen
tel. 96 578 5045 of 655 520 864 (mobiel)

Kerkenraad:		Telefoon:
Voorzitter:	Cor Pors, Javea,	96 646 0841
Vice-voorz.	Henk de Jong, Javea	60 938 7739
Secretaris	Derk Rozema, Javea,	68 671 7454
Penningm.	Piet vd Brugge, Benissa	96 574 8970
Lid.	Ypie Draaisma, Benissa	96 574 7431
Huismeester	Chris de Jong, Teulada	67 772 9509
red. Kerkband	Bert Boxtart, Javea	67 636 0501
	1 vacature	

De emailadressen van de kerkenraad vindt u op de website.

Organisten:	Edo Luynenburg	96 575 6547
	Cor Pors	96 646 0841
	Peter Neeteson	63 497 9620 of
		0031-622413706

Hulp in nood:	Martine Gerth	96 579 5152
	Ati de Jong	63 023 8424

Website: www.kerkdenia.nl
Email: ned.int.gem.denia@gmail.com

Vrijwillige bijdragen:

Spanje: Bankrelatie: BBVA. te Javea.
IBAN: ES23 0182 0142 0002 0150 5998
BIC: BBVAESMM

t.n.v. Iglesia evangélica en Denia
Nederland: Bankrelatie: ING te Geldrop
IBAN: NL50 INGB 0004 2235 67
BIC: DLBKNL2A
t.n.v. Kerkvoogdij Ned.int. gem. te Denia